

РЕШЕНИЕ

№ 1385

гр. София, 03.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 03.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Калинка Илиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **26** по описа за **2023** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Д. И. Я., ЕГН: [ЕГН], срещу решение № 3952 от 24.10.2022г., постановено по НАХД № 14562/2021 г. по описа на СРС, 3-ти с-в, в частта с която е потвърдено наказателно постановление /НП/ №18-4332-015268/08.08.2018г. на Началник група ОПП-СДВР в частта, в която на Д. Я., за извършено от него нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП, е наложено наказание глоба от 200 лева по чл.179, ал.2 от ЗДвП.

Касаторът счита, че решението в оспорената част е неправилно и незаконосъобразно. Излага съображения, че СРС не е изследвал в достатъчна степен въпроса дали АУАН е съставен законосъобразно съобразно изискванията на чл .40, ал. 1 ЗАНН. Съгласно цитираната норма актът следва да се състави в присъствието на нарушителя. Действията на актосъставителя по съставяне и връчване на акта на нарушителя са тези, които поставят началото на реализирането на правото на защита – право на възражение. Съдът е приел, че е доказано, че Я. е отказал да подпише акта, но не е съобразил, че към момента на съставянето му – 20.7.2018 г., считано от 4,20 ч. Я. е бил с мярка за неотклонение задържане под стража, наложена му по реда на ЗМВР. Той нито е напускал ПТП, нито е отказвал да подпише акта, тъй като е бил обективно възпрепятстван да стори това. Вярно е, че е предвидена хипотеза на съставяне на акта

и в отсъствие на нарушителя, но това е следвало да се отрази и в самия АУАН. След като не е отразено, АУАН е следвало да се изготви по реда на чл. 40, ал. 1 ЗАНН. В случая е налице процесуално нарушение, накърняващо правото на защита на жалбоподателя, поради което и НП следва да бъде отменено.

Ответникът по касационната жалба – началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ не изразява становище.

СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба, поради което счита, че въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, X-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна Софийски районен съд е приел, че с обжалваното НП, в оспорената му част, на Д. Я. е наложено наказание глоба от 200лв. за това, че на 20.07.2018г. , около 04:24ч. в [населено място], по [улица], посока на движение от [улица]към [улица]управлявал лек автомобил „М. А140“ с рег. [рег.номер на МПС] и срещу №125, вх.Г, поради несъобразена скорост с интензивността реализирал ПТП в паркиран от ляво лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] - нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДВП.

НП е издадено, въз основа на АУАН бл.№505134/20.07.2018 г. и докладна записка на мл.автоконтрольор Д.. Представена е и административнонаказателната преписка по издаване на обжалваното НП и изпратени от ОПП-СДВР писмени доказателства с писмо вх. №107387/13.12.2021г. Разпитани са свидетелите А. Л. Д. - актосъставител, С. Т. К. - присъствал при установяване на нарушението и съставяне на акта и Я. И. Я.- присъствал при установяване на нарушението и удостоверил отказа на нарушителя да подпише акта. Свидетелите, поради големия обем от случаи, не са могли да възстановят подробно конкретната фактическа обстановка. След предявяване на АУАН, докладната записка и протокола за ПТП потвърждават, че са съставени на място, при посещение на ПТП, на което са били и двамата участници. Този, който е причинил произшествието, са установили, че не е притежавал валидно издадено СУМПС, а за механизма на ПТП са ползвали данни от участниците. При съставяне на акта нарушителят отказал да го подпише, което наложило да се удостовери с подпис на свид. Я..

При така установената фактическа обстановка, съдът е приел, че актът за установяване на административно нарушение /АУАН/ е съставен по правилата на чл.40, ал.1 от ЗАНН и е предявен на Я., съгласно изискванията на чл.43, ал. 2 от ЗАНН, а отказът е удостоверен по правилата на чл.43, ал.2 от ЗАНН.

Актосъставителят е оправомощен със заповед №8121з-515/14.05.2018г. на Министъра на вътрешните работи по т.1.2. АУАН е съставен в сроковете по чл.34, ал.1 от ЗАНН.

При проверка на НП, съдът е констатирал, че то е издадено от компетентен орган, овластен със заповед №8121з-515/14.05.2018г. на Министъра на вътрешните работи по т.2.10. като на съда служебно е било известно, че има сформирана една Група в

ОПП-СДВР по АНД, а видно от удостоверението Г. В. Б. е назначена на тази длъжност със заповед от 08.02.2017г.

НП е връчено по реда на чл.58, ал.1 от ЗАНН, като съдът е изложил мотиви, че в закона няма поставен срок за връчване, с оглед на твърдението на жалбоподателя за късното връчване.

Прието е, че констатациите в акта и НП относно причиненото ПТП поради несъобразена скорост по чл.20, ал.2 от ЗДвП от Я. СРС не се оспорват от него, тъй като не е изложил доводи относно авторството и механизма на деянието, както и резултата въпреки, че е посочил в жалбата си, че изцяло обжалва НП. Даже потвърждава, че е причинил произшествието. По тази причина съдът е приел за категорично доказани, без да е необходимо да се разпитва другия участник в ПТП това, че е извършено от жалбоподателя нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП. Приел е, че правилно и в предвидения размер - глоба от 200 лева, е наложено наказанието по чл.179, ал.2, пр.1 от ЗДвП, поради което в тази част НП е потвърдено като правилно и законосъобразно.

Същевременно е приел, че констатациите в АУАН и НП, че жалбоподателят е напуснал мястото на произшествието не са се потвърдили както от показанията на свид. Я., така и от съставения протокол за ПТП и скица. Видно от съставения на място протокол за ПТП и акт, нарушителят е присъствал, даже е отказал да подпише както акта, така и протокола. Това означава, че не е напуснал мястото на произшествието, а е останал до идването на контролните органи.

Настоящият състав на АССГ намира, че при установяване на фактическата обстановка от СРС не са извършени процесуални нарушения от страна на СРС при извършване на тази дейност.

Споделя изводите на СРС, че в оспорената му част при издаването на НП не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са обуславяли отмяната му. Установената фактическа обстановка е възпроизведена в съответствие с нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, като административнонаказаното лице не е възпрепятствано да разбере за кое свое деяние /действие или бездействие/ му е наложено и конкретното административно наказание. АУАН и процесното НП съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание-чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. АУАН и НП съдържат описание на нарушението и датата на извършването му, установен е нарушителят, по съответния за това ред, посочен е издателят на акта, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, така че да може жалбоподателя да разбере какво е нарушил.

По отношение на твърденията в касационната жалба относно удостовереното в АУАН във връзка със съставянето и връчването му. Действително, в АУАН е удостоверено, че е съставен на 20.7.2018 г. Действително, видно от приложената към касационна жалба заповед за задържане се установява, че касаторът е задържан на 20.7.2018 г. за 24 срок, поради „осуetyаване на полицейска проверка“; отказал е да подпише заповедта.

Посочените изводи обаче не биха могли да обосноват извод за „незаконсъобразност“ на АУАН – така, както твърди касаторът. Видно от заповедта, следва да се направи извод, че тя е съставена в 4.20 ч. От нея не би могло да се направи извод, че именно в този час касаторът е бил задържан фактически. До този извод се стига и при съпоставка с подписания от самия него протокол за ПТП, видно от който е

отбелязано, че е съставен в 5.00 ч., за това, че е настъпило ПТП в 4.24 ч. Същевременно се установява, видно от удостовереното от акта, че Я. е отказал да го подпише, като тези удостоверявания не са оспорени своевременно от касатора; не са ангажирани доказателства, които да го опровергават; в този смисъл не би могло да го опровергае и представената заповед за задържане. Тези изводи се подкрепят и от установеното от показанията на св. Я., при цененето на които правилно и при съпоставка с останалите събрани доказателства СРС е дал вяра.

Установява се разминаване относно минутите, за които е описано настъпването на деянието – в посочените документи се сочи 4,24 ч., в НП– 4.20 ч. Посоченото разминаване обаче – само за 4 мин. в случая съдът намира, че е незначително и не би могло да се отрази на изводите относно това дали и кога е настъпило ПТП, както и на правото на защита на жалбоподателя.

Следва да се отбележи и това, че от доказателствата се установява, че Я. не е бил с мярка за неотклонение задържане под стража, а му е наложена заповед за задържане за 24 часа, на основание чл. 72, , ал. 1, т. 2 ЗМВР. Видно от заповедта, той е отказал да я подпише, като отказът е удостоверен с подписа на един свидетел. Като мотив за постановяването ѝ е „отказване на полицейска проверка“. Следва да се отбележи и че по отношение на Я. е издадена заповед № 3067/20.7.2018 г. за прилагане на принудителна административна мярка, на основание чл. 171, ал. 1, б. „б“ ЗДвП.

По отношение изводите относно спазване на материално-правните норма. Изводите на въззивната инстанция се споделят изцяло от настоящия състав, като препраща към тях, на основание чл.221, ал.2, изр.2-ро АПК. Видно от така приетата и правилно установена фактическа обстановка следва да се направи извод, че е нарушена нормата на чл. 20, ал. 2 ЗДвП.

Наложено наказание е в съответствие с нормата на чл. 179, ал. 2, пр. 1 ЗДвП, предвиждаща глоба от 200 лв. Не са налице предпоставки да се приеме, че е налице маловажност.

Въз основа на тези изводи касационната инстанция приема, че оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

По разноските. Ответникът не претендира такива, поради което не следва да се присъждат.

По изложените съображения, Административен съд София-град, X-ти касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3952 от 24.10.2022г., постановено по НАХД № 14562/2021 г. по описа на СРС, 3-ти с-в, в частта, с която е потвърдено наказателно постановление №18-4332-015268/08.08.2018г. на Началник група ОПП-СДВР в частта, в която на Д. И. Я., ЕГН: [ЕГН] е наложено наказание глоба от 200 лева по чл.179, ал.2 от ЗДвП.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.